

Arrest

nr. 216 527 van 8 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. COSTA VAZ
Jan Jacobsplein 1
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2019 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2019 om 13 uur 30.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 6 februari 2019, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TIJINI en advocaat E. COSTA VAZ die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 31 januari 2019 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [B.F.]

voornaam: [E.]

geboortedatum: [1973]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Brazilië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 31/01/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Betrokkene werd op heterdaad betrapt voor zwartwerk. Ten laste van betrokkene zal door de sociale inspectie een PV opgesteld worden. Betrokkene is niet in het bezit van een geldige arbeidskaart of een geldige beroepskaart.

Betrokkene werd gehoord op 31/01/2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij geen partner of kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 31/01/2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij geen medische problemen heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 31/01/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd gehoord op 31/01/2019 door de politiezone Antwerpen en verklaart dat dat hij in Portugal woont en daar werkt voor een Portugees bedrijf. Betrokkene verklaart dat hij vorige maand nog is teruggegaan naar Portugal. Betrokkene kan dit echter niet bewijzen.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uitzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Brazilië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 31/01/2019 door de politiezone Antwerpen en verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding
[...].

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

2.2. Voor zover verzoeker ook de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid beoogt van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod – hetgeen evenwel niet voldoende duidelijk blijkt uit de aanduiding van het voorwerp van de vordering – kan nog worden opgemerkt dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde in zijn arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 bovendien als volgt:

“Artikel 39/82, § 1 en § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schendt niet de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in de interpretatie dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden ingesteld tegen een inreisverbod.”

Er blijkt dus niet dat verzoeker dienstig een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan indienen tegen het inreisverbod. De vordering wordt enkel behandeld wat het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens betreft.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verzoeker betoogt dat hij van zijn vrijheid is beroofd en aldus het uiterst dringend karakter van de vordering afdoende blijkt. Dit betoog kan worden aangenomen. Aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist het imminent karakter van de vordering ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het EVRM, van de richtlijn 96/71/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 1996 betreffende de terbeschikkingstelling van werknemers met het oog op het verrichten van diensten (hierna: de richtlijn 96/71/EG), van artikel 22 van de Belgische Grondwet, artikel 56 van het VWEU, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 2, 14° van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers (hierna: het koninklijk besluit van 9 juni 1999), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Le requérant invoque en premier lieu son droit à séjourner temporairement ainsi qu’à travailler en tant que travailleur détaché en Belgique sur base de la directive détachement et de l’article 56 du TFUE ainsi que de l’article 2, alinéa 14 de l’Arrêté royal du 9 juin 1999 portant exécution de la loi du 30 avril 1999 relative à l’occupation des travailleurs étrangers ;

Attendu que l'office des étrangers prétend que le requérant était en séjour et travaillait illégalement sur le territoire alors que cela fait moins de 90 jours qu'il se trouve sur le territoire Schengen, il lui a dès lors délivré un OQT assorti d'une interdiction d'entrée de 3 ans dans l'espace Schengen ;

Le requérant, ouvrier salarié pour le compte de la société de droit portugais Reliquia Prodigio Lda a été détaché temporairement en Belgique par son employeur depuis le Portugal, son pays de résidence ;

La présence du requérant en tant que travailleur détaché a été notifié aux autorités belges via le système LIMOSA, ce que contrarie totalement la thèse de la partie adverse de qu'il s'agit d'un travailleur illégal ;

Il possède une autorisation de séjour au Portugal et il est arrivé à l'espace Schengen il y a moins de 90 jours ;

La présence du requérant en tant que travailleur détaché a été notifié aux autorités belges via le système LIMOSA, ce que contrarie totalement la thèse de la partie adverse de qu'il s'agit d'un travailleur illégal ;

Dans le cadre de la directive détachement, fondée sur l'article 56 du TFUE, une entreprise dans l'UE/EEE est libre de proposer des services avec ses travailleurs sans qu'il leur soit nécessaire d'être en possession d'autorisations de travail même quand les travailleurs sont originaires des pays tiers ;

En effet, au chapitre II, l'article 2, alinéa 14 de l'Arrêté royal du 9 juin 1999 portant exécution de la loi du 30 avril 1999 relative à l'occupation des travailleurs étrangers dispose :

14° les travailleurs, non ressortissants d'un Etat membre de l'Espace Economique Européen, qui sont occupés par une entreprise établie dans un Etat membre de l'Espace Economique Européen qui se rend en Belgique pour fournir des services, à condition :

a) que ces travailleurs disposent dans l'Etat membre de l'Espace Economique Européen de leur résidence, d'un droit ou d'une autorisation de séjour supérieur à trois mois ;

b) que ces travailleurs soient légalement autorisés à travailler dans l'Etat membre de leur résidence et que cette autorisation soit au moins valable pour la durée de la prestation à accomplir en Belgique

c) que ces travailleurs soient titulaires d'un contrat de travail régulier ;

d) que ces travailleurs disposent, afin de garantir leur retour dans leur pays d'origine ou de résidence, d'un passeport et d'un titre de séjour d'une durée équivalente au minimum à la durée de la prestation

Le requérant possède une autorisation de séjour au Portugal ainsi que d'un passeport valable jusqu'en 2027. Par ailleurs il a pu jusqu'ici voyager librement en avion entre les pays de la zone Schengen sans jamais avoir connu un quelconque problème lors du contrôle aux frontières ;

Il est possession d'un contrat de travail en tant qu'ouvrier salarié, et assujetti à la sécurité sociale portugaise. Durant la durée du détachement il est couvert par le document A1 qui atteste que le travailleur reste assujetti à la sécurité sociale portugaise ;

Il peut travailler aussi bien au Portugal qu'en Belgique ;

Il remplit ainsi toutes les conditions pour être dispensé de demander un permis de travail en Belgique puisqu'il s'agit d'un travailleur détaché qui a sa résidence dans un pays membre et qui est envoyé par une société européenne ayant son siège dans un dans un pays de l'Union Européenne ;

Lorsqu'il est en Belgique le travailleur réside dans un appartement qu'est fourni par son employeur, la société de droit portugais RELIQUIA PRODIGIO ;

Que dès lors la décision de la partie adverse constitue une violation de la directive détachement, de l'article 56 du TFUE et le l'article 2, alinéa 14 de l'Arrêté royal du 9 juin 1999 portant exécution de la loi du 30 avril 1999 relative à l'occupation des travailleurs étrangers ;

Le requérant invoque en deuxième lieu le défaut de motivation en fait et en droit, ainsi que des principes généraux de droit tirés de l'erreur manifeste d'appréciation, de la sécurité juridique, de prudence, de précaution, de minutie et du principe selon lequel, l'autorité administrative est tenue de statuer en

prenant en considération tous les éléments pertinents de la cause et le manquement au devoir de minutie, de loyauté ;

Attendu que toute autorité administrative est tenue de motiver ses décisions en fait et en droit ;

Que la partie adverse a pris sa décision de détention et éloignement du requérant sur base du fait que celui-ci serait en séjour illégal et qu'à aucun moment il n'avait cherché à régulariser son séjour en Belgique et que d'autre part, il travaillerait illégalement car il n'avait pas non plus de permis de travail ;

Que de surcroît la partie adverse invoque une crainte de fuite si le requérant venait à être relâché ;

Que la motivation donnée manque en fait et en droit ;

Qu'en ainsi l'OE affirme que le requérant est en séjour illégal et qu'il travaille illégalement, ce qui est totalement contraire à la réalité puisque le requérant possède un séjour au Portugal, était sur le territoire belge en tant que travailleur régulièrement détaché ;

Que les autorités belges sont informées de sa présence sur le territoire via la déclaration Limosa et que le requérant possède tous les documents qui font que son détachement est régulier ;

Que lors du contrôle des services de l'inspection sociale ainsi que lors de son audition par la police le requérant a expliqué qu'il se trouvait légalement sur le territoire belge. Celui-ci a essayé de leur présenter les documents qui prouvaient son détachement régulier (A1+Limosa+contrat de travail), mais qu'on refusa de l'écouter. Aucune mention à propos du fait que le séjour de monsieur n'as pas encore dépassé les 90 jours, ni du détachement ni de ces documents, dans la décision attaquée ;

En outre le requérant a expliqué qu'il retourne régulièrement au Portugal en avion ou en voiture, pays où il garde son centre d'intérêts c'est à dire la vie sociale et familiale, mais cela ne figure pas non plus dans la décision ;

Que le jour même des faits le responsable de la société s'est déplacé jusqu'au commissariat de police où il était détenu afin d'apporter un maximum des documents qui prouvaient que celui-ci était régulièrement détaché et qu'il avait une résidence légale au Portugal, mais qu'on lui refusa tout contact ainsi que de prendre la garde avec les dits documents ;

Ors ces éléments sont fondamentaux pour démontrer les conditions de séjour et de travail dans lesquels se trouvaient le requérant au moment des faits mais la partie adverse a choisi volontairement et sciemment de les ignorer, ce que constitue dans son chef une attitude parfaitement abusive et arbitraire qu'aucun état de droit ne saurait cautionner ;

La partie adverse aurait dû chercher à mettre en exergue tous les éléments de façon à pouvoir procéder à une analyse minutieuse et rigoureuse des faits de la cause ce que lui aurait permis sans doute de prendre une toute autre décision. ;

Que son analyse superficielle et bâclée l'ont conduit à faire une appréciation manifestement déraisonnable du cas en l'espèce ;

En agissant de la sorte elle manque aussi à son obligation de loyauté dans le traitement de l'affaire puisque celle-ci a délibérément choisi de ne pas chercher à établir si oui ou non les travailleurs étaient dans les conditions de détachement régulier, préférant envoyer dans un centre fermé une personne qui n'avait commis aucune illégalité ;

Les faits qui sont à base de la décision de la partie adverse sont totalement inexacts, partiels, non pertinents et non établis, par conséquent cela constitue une violation l'article 62 de la loi du 15/12/1980 et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ainsi que des principes généraux de droit tirés de l'erreur manifeste d'appréciation , de la sécurité juridique, de prudence, de précaution, de minutie et du principe selon lequel, l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents de la cause;

Qu'à cela s'ajoute la décision de détention du requérant dans un centre fermé pour crainte de fuite en attendant son expulsion ;

Ors cette crainte n'est nullement établie et ne repose sur aucun élément avéré. En, effet si la partie adverse avait agi avec diligence, minutie, loyauté et si elle avait tenu compte de tous les éléments pertinents en l'espèce, elle aurait dû relâcher immédiatement le requérant puisqu'elle aurait constaté que aucune illégalité n'avait été commise ;

Et à supposer l'existence d'une quelconque irrégularité cela ne justifie certainement pas ni une décision de détention ni d'une interdiction de territoire pendant 3 ans.

L'OE savait pertinemment qu'il n'existait aucune crainte de fuite dans le chef du requérant vu sa situation de travailleur régulièrement détaché. Le travailleur aurait à la limite retourné au Portugal, son pays de résidence, mais il n'aurait certainement pas fui ;

Par ailleurs, dans le pire des cas, l'OE aurait pu lui délivrer un simple OQT, sans interdiction de territoire, et le relâcher ;

L'interdiction de territoire de 3 ans est toute aussi infondée et illégale, le requérant possédant une autorisation de séjour au Portugal ;

Jusqu'à ce jour, aucune décision des autorités portugaises ne lui enlève cette qualité et quel que soient les circonstances, les autorités belges ne sont pas habilitées à se prononcer sur cette question ;

De nouveau, la motivation de la décision en ce qu'elle considère la détention nécessaire par crainte de fuite ainsi que l'interdiction de territoire de 3 ans, est basée sur des motifs inexacts, et non avérés vu que le requérant n'était pas en séjour illégal et il ne travaillait pas illégalement en Belgique ;

Cela constitue une violation de l'article 62 de la loi du 15/12/1980 et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ainsi que des principes généraux de droit tirés de l'erreur manifeste d'appréciation, de la sécurité juridique, de prudence, de précaution, de minutie et du principe selon lequel, l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents de la cause ;

Qu'il a été jugé : Si la motivation consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce. » (Conseil d'Etat arrêt n° 185.724 du 19 août 2008 ; RG : A.179.818/29.933) » ;

Dans le cas d'espèce, la partie adverse motive sa décision sur des considérations de droit et de fait qui ne ressortent pas du dossier administratif ;

Comme la doctrine l'a soutenu, l'essentiel du contentieux de la légalité porte sur l'exigence de la motivation adéquate des décisions. La légalité de la motivation recouvre une double exigence de forme et de fond. Sur la forme, la décision doit contenir une motivation. Cette exigence repose sur l'article 62 de la loi du 15/12/1980 qui dispose que « les décisions administratives sont motivées ». Elle se déduit aussi de la loi du 21 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, laquelle précise que cela ; consiste « en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision ». Sur le fond, l'exigence de motivation adéquate sanctionne les erreurs manifestes d'appréciation », Jean-Yves Carlier et Sylvie Sarolea, Droit des étrangers, Larcier 2016, P 660) ;

Que suivant le principe d'une bonne administration, et particulièrement les principes de précaution et minutie, chaque administration doit effectuer un contrôle concret, complet, loyal et sérieux des circonstances de l'affaire ; elle doit examiner les faits avec la précaution nécessaire, prendre les informations nécessaires lors de la prise de décision afin de prendre celle-ci en connaissance de cause et ce après avoir rassemblé tous les éléments ;

Que s'agissant des obligations qui pèsent sur les autorités administratives en vertu de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs dont la violation est invoquée, il est de jurisprudence administrative constante (voir, notamment: C.E., arrêts n° 97.866 du 13 juillet 2001 et

101.283 du 29 novembre 2001) que si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par le demandeur, elle comporte, néanmoins, l'obligation d'informer celui-ci des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué et ce, aux termes d'une motivation qui réponde, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé. Cette même jurisprudence enseigne également que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet(C.C.E.,n° 164 943 du 30 mars 2016);

En assemblée générale votre conseil a précisé que : « Le caractère sérieux du moyen doit être envisagé avec prudence pour garantir l'effectivité du recours. Il convient de ne pas être trop exigeant si un grief *prima facie* défendable est invoqué. S'il y a des raisons de croire que le grief est sérieux ou qu'il y a au moins des doutes quant à son caractère sérieux, le moyen est jugé a priori comme fondé. L'assemblée générale souligne que « le dommage que le conseil causerait en considérant comme non sérieux, dans la phase du référé, un moyen qui s'avérerait ensuite fondé dans la phase définitive du procès, est plus grand que le dommage qu'il causerait dans le cas contraire. Dans le premier cas, le préjudice grave difficilement réparable peut s'être réalisé ; dans le deuxième cas, la décision attaquée aura au maximum été suspendue pendant une période limitée » (C.C.E., A.G.,17/02/2011, n°56.201,56.202.56.203.56.204.56.205, 56.207 et 56.208) ;

Votre conseil se rendra à l'évidence, qu'en fondant la décision querellée sur la violation de l'article 7, & 1 ; al. 2 et 8 et de l'Article 74/14 §3, 1 ° : risque de fuite, de la loi du 15 décembre 1980, la partie adverse a fait une mauvaise application de la loi ;

Qu'en troisième lieu le requérant invoque la violation du principe de proportionnalité ;

La décision prise par la partie adverse constitue une violation manifeste du principe de proportionnalité une fois que celle-ci a choisi la solution la moins adaptée au cas en l'espèce et qui est celle susceptible de causer au requérant le plus grand préjudice alors qu'aucun élément de la cause ne le justifiait ;

Qu'en quatrième lieu la partie requérante invoque la violation du principe des droits de la défense ;

Qu'il est ainsi important de relever que les autorités administratives ont refusé de prendre en compte les documents qui étaient en possession du requérant, à savoir la LIMOSA, le document A1, la copie du passeport valable jusqu'à 2027, l'autorisation de séjour au Portugal, ainsi que les documents apportés par le responsable de la société, mettant ainsi à mal les droits de la défense ce qui constitue une violation de l'article 6 de la CEDH et de la loi salduz ;

Qu'en cinquième lieu la partie requérante invoque son droit à une vie de famille ;

Pour finir, en prenant cette décision la partie adverse prive le requérant de rentrer dans son pays de résidence soit le Portugal et ainsi de sa famille et de son entourage, ce que constitue une violation de l'article 8 de la CEDH et de l'article 22 de la constitution ; ».

3.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschafft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoeker geeft er in de uiteenzetting van zijn verzoekschrift ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven. Het doel van de formele motiveringsplicht is op het eerste zicht dan ook bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.3.2.3. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, worden het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet – bepaling die de rechtsgrond vormt van de bestreden verwijderingsmaatregel – luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;”

In de bestreden beslissing wordt geduid dat verzoeker op heterdaad is betrapt op zwartwerk door de sociale inspectie, in de zin dat hij werkzaam was in België zonder in het bezit te zijn van een geldige arbeids- of beroepskaart.

Verzoekers betoog komt hierop neer dat er volgens hem geen grond was om hem met toepassing van deze wetsbepaling bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Hij betwist niet dat hij niet beschikt over een arbeidskaart, maar stelt dat hij gerechtigd is op een tijdelijk verblijf in België, alsook dat hij hier als gedetacheerd werknemer mag werken zonder arbeidskaart, dit op basis van de Richtlijn 96/71/EG, artikel 56 van het VWEU en artikel 2, 14° van het koninklijk besluit van 9 juni 1999. Hij betoogt als werknemer werkzaam te zijn voor een Portugees bedrijf en door dit bedrijf tijdelijk te zijn gedetacheerd naar België. Hij stelt dat zijn tewerkstelling in België ook kenbaar werd gemaakt aan de Belgische autoriteiten middels het LIMOSA systeem. Hij wijst er nog op dat hij gedurende zijn detachering wordt gedekt door het zogenaamde A1 formulier, dat aantoonde dat hij onderworpen is aan de Portugese sociale zekerheid. Hij merkt op dat hij beschikt over een verblijfstoelating in Portugal. Hij stelt verder niet langer dan 90 dagen op een tijdsperiode van 180 dagen op het Schengengrondgebied te verblijven.

De Raad merkt allereerst op dat verzoeker nalaat de concrete bepaling van de Richtlijn 96/71/EG aan te duiden die hij geschonden acht, laat staan dat hij dan concreet toelicht op welke wijze deze specifieke bepaling door het nemen van de bestreden beslissing is miskend. Nu verzoeker nalaat een concrete bepaling uit deze richtlijn aan te duiden die hij geschonden acht, kan de Raad ook niet nagaan of verzoeker zich rechtstreeks op deze bepaling kan beroepen.

Het artikel 56 van het VWEU luidt verder als volgt:

“In het kader van de volgende bepalingen zijn de beperkingen op het vrij verrichten van diensten binnen de Unie verboden ten aanzien van de onderdanen der lidstaten die in een andere lidstaat zijn gevestigd dan die, waarin degene is gevestigd te wiens behoeve de dienst wordt verricht. Het Europees Parlement en de Raad kunnen, volgens de gewone wetgevingsprocedure, de bepalingen van dit hoofdstuk van toepassing verklaren ten gunste van de onderdanen van een derde staat die diensten verrichten en binnen de Unie zijn gevestigd.”

Deze bepaling handelt dus enkel over derdelanders die zijn gevestigd binnen de Europese Unie.

Artikel 2, 14° van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 bepaalt daarnaast als volgt:

“Zijn vrijgesteld van de verplichting tot het verkrijgen van een arbeidskaart :

[...]

14° de werknemers, die geen onderdaan zijn van een Lidstaat van de Europese Economische Ruimte, die tewerkgesteld zijn door een in een Lidstaat van de Europese Economische Ruimte gevestigde onderneming die zich naar België begeeft voor het verrichten van diensten op voorwaarde dat :

- a) deze werknemers, in de Lidstaat van de Europese Economische Ruimte waar zij verblijven, beschikken over een recht op verblijf of een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden;*
- b) deze werknemers op wettige wijze in de Lidstaat waar zij verblijven tewerkgesteld zijn en deze vergunning ten minste geldig is voor de duur van het in België uit te voeren werk;*
- c) deze werknemers in het bezit zijn van een regelmatige arbeidsovereenkomst;*
- d) deze werknemers over een paspoort en een verblijfsvergunning van een duur die minstens gelijkwaardig is met de duur van de dienstverlening beschikken, teneinde hun terugkeer naar hun land van oorsprong of verblijf te verzekeren.”*

Deze bepaling voorziet uitdrukkelijk dat de vrijstelling van de verplichting tot het verkrijgen van een arbeidskaart in België enkel kan gelden voor derdelanders die in een van de lidstaten beschikken over een recht op verblijf of een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden.

In casu deed een sociaal inspecteur van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) tijdens een werfcontrole op 31 januari 2019 de volgende vaststellingen:

“Op donderdag 31 januari 2019 omstreeks 9u34 begeef ik me op de werf Tunnelplaats zn te 2000 Antwerpen [...] van opdrachtgever JAN DE NUL N.V. [...] en hoofdaannemer voor de metselwerken en betonwerken Agremarco Construcáo civil LDA (“AGM”). Op zijn beurt besteedt Agremarco Construcáo civil LDA de werken in onderaanneming uit aan de LDA Reliquia Prodigio [...] met zetel [...] 340 TORRES VEDRAS (volgens de databank van de Europese Commissie). Volgens google maps betreft het een winkelruimte onderaan in een appartementsgebouw. Volgens de Portugese justitiedatabank is [T.G.N.] sinds 12/3/2018 de gerant en enige aandeelhouder. Volgens de gegevens in ons bezit (RAD-register) heeft zij enkel de Braziliaanse nationaliteit [...].

[T.G.N.] werkte eveneens als werknemer in België onderworpen in de periode van 6/7/2018 tem 20/11/2018.

Uit het verder relaas zal blijken dat ook haar echtgenoot [...] en woonachtig sinds 7/12/2017 [...] in 1060 Sint-Gillis zich bezig houdt met de tewerkstelling van betrokken werknemers. [...].”

Specifiek wat verzoeker betreft, deed hij de volgende vaststellingen:

“[...] Hij legt enkel zijn Braziliaans paspoort voor. Uit de binnenkomst stempel blijkt hij enkel op 18/11/2018 toegekomen via Frankrijk (per vliegtuig Roissy CDG) in de EU: er zijn geen andere binnenkomststempels in het paspoort. Uit zijn verklaring blijkt dat hij sinds 6 jaar al geen verblijfstitel in Portugal meer heeft en hij moet op 7/10/2019 op afspraak voor zijn asielaanvraag in Portugal. Hij toont mij de mail van de Portugese immigratieinstantie. Hij is bijgevolg niet gerechtigd tot verblijf op het moment van onze vaststellingen en zodoende valt hij niet onder het toepassingsgebied van de dienstenrichtlijn (nl. ingezetene EU zijn) en kan hij onmogelijk gedetacheerd worden als derdelander (enkel Braziliaanse nationaliteit en paspoort). Daardoor is de Belgische sociale zekerheid rechtstreeks van toepassing en weerhoudt ik voor hem de inbreuk inzake het niet voorafgaandelijk verrichten van de Dimonamelding en het tewerkstellen van een illegaal in het land verblijvende Braziliaanse onderdaan. Bovendien werd ook hier gebruik gemaakt van valse stukken, ditmaal om de illegale tewerkstelling te maskeren (A1: zie argumentatie hierboven) en weerhoudt ik ook de inbreuk valsheid. [B.F.E.] komt immers niet voor op de lijst met de afgeleverde A1's voor deze firma door de Portugese sociale zekerheid aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (België).”

Verzoeker legde op 31 januari 2019 tegenover de sociaal inspecteur van de RSZ verder de volgende verklaringen af:

“Ik werk sinds 2 maanden voor de firma [...]. [...] Ik heb geen verblijfstitel, sinds 6 jaar al niet meer. Sinds 2 maanden keerde ik terug met paspoort naar Portugal en ben een paar dagen daar gebleven en daar dan aangeworven en dadelijk naar hier gekomen, naar België.

Ik heb nooit in Portugal gewerkt voor deze firma of een andere. Ik ben die paar dagen niet gewerkt in Portugal. Sinds 2014 verblijf ik in Brazilië. Ik heb een afspraak 7/10/2019 om 10u voor mijn verblijf. [...]"

Uit de voorgaande bepalingen leidt de Raad op het eerste zicht af dat, en dit wordt in wezen niet betwist door verzoeker, een derdelander kan worden tewerkgesteld of gedetacheerd in een andere lidstaat voor zover hij is gevestigd in een van de lidstaten, waartoe hij in het bezit dient te zijn van een verblijfsvergunning voor meer dan drie maanden in deze lidstaat. Enkel dan is hij in België vrijgesteld van de verplichting zich voorafgaandelijk in het bezit te doen stellen van een arbeidskaart.

In casu dringt de vaststelling zich op dat verzoeker tijdens zijn gehoor tegenover de sociaal inspecteur van de RSZ zelf erkende dat hij geen verblijfstitel meer heeft in Portugal. Er blijkt niet dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing stukken kon voorleggen die aantoonen dat hij een verblijfsvergunning voor meer dan drie maanden heeft in Portugal, of aldaar is gevestigd. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken wijzen verder op een ingediende verblijfsaanvraag en een afspraak die verzoeker heeft bij de immigratiedienst in Portugal op 7 oktober 2019, maar hieruit blijkt op het eerste zicht evenmin dat verzoeker aldaar gerechtigd is op een verblijf voor meer dan drie maanden. Hij kan geen geldige Portugese verblijfsvergunning voorleggen.

Nu *prima facie* niet blijkt dat verzoeker beschikt over een recht op verblijf of een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in Portugal, blijkt niet dat hij als gevestigde derdelander in Portugal is te beschouwen, waardoor ook niet blijkt dat hij als werknemer mag werken in België zonder dat hij over een arbeidskaart beschikt. Er blijkt op het eerste zicht niet dat de melding van verzoekers tewerkstelling in het LIMOSA systeem en het gegeven dat hij een A1 formulier kan voorleggen – en dit daargelaten de vraag of dit formulier al dan niet als vals is te beschouwen –, of nog de overige door verzoeker gevoegde stukken, afbreuk kunnen doen aan de voormelde vaststelling.

In een bijkomend voorgelegd onderzoeksverslag van 7 februari 2019 stelt de sociaal inspecteur van de RSZ ten overvloede nog als volgt:

“Derdelanders zonder verblijfsrecht van meer dan drie maanden (in Portugal) kunnen onmogelijk onder de dienstenrichtlijn vallen als niet-ingezetenen van de EU. Het betreft in casu tewerkstelling van illegale Brazilianen – of minstens Brazilianen met een precair verblijfsrecht die niet kunnen gedetacheerd worden – via Portugal. Zij dienen in Portugal te wachten op het resultaat van hun verblijfsaanvraag in mei 2019 en oktober 2019. [...]"

Gezien hun verklaring op de werf en voorgelegde mails hebben zij immers geen verblijfsrecht van meer dan drie maanden in Portugal [...].

Detachering.

[...]"

De 2 arbeiders in kwestie [huidige verzoeker] en [...] verklaren beiden (met de hulp van een beëdigde tolk) dat zij nooit voor deze firma of een andere firma in Portugal onder Portugese sociale zekerheid hebben gewerkt voorafgaandelijk aan hun tewerkstelling in België. [Huidige verzoeker] werkt voordien onderworpen aan de Braziliaanse SZ [...].

Zij kunnen bijgevolg onmogelijk gedetacheerd worden.”

Verzoeker haalt op het eerste zicht met zijn uiteenzetting en de gevoegde stukken het motief in de bestreden beslissing niet onderuit dat er grond is om hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten omdat hij werkzaam was als werknemer in België zonder dat hij in het bezit was van de hiervoor vereiste arbeidskaart.

Prima facie moet verder worden aangenomen dat artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet toelaat om in de daarin voorziene situatie een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan een derdelander die is vrijgesteld van de visumplicht en de toegestane verblijfsperiode van 90 op 180 dagen op het Schengengrondgebied nog niet heeft overschreden. Er blijkt dus niet dat met dit gegeven specifiek rekening moest worden gehouden. Nergens in de bestreden beslissing wordt ook gesteld dat verzoeker deze toegestane verblijfsperiode heeft overschreden.

In zoverre verzoeker nog het risico op onderduiken betwist omdat hij geen enkele overtreding heeft begaan en omwille van zijn situatie als wettig gedetacheerde werknemer, volstaat een verwijzing naar de voorgaande bespreking. Verzoeker laat ook na in te gaan op de concrete motieven die werkelijk ten grondslag liggen aan het weerhouden risico op onderduiken.

Verzoeker maakt op eerste zicht niet aannemelijk dat met enig concreet en relevant gegeven ten onrechte geen rekening werd gehouden. Zijn betoog laat op het eerst zicht ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt op het eerste gezicht niet. Evenmin blijkt *prima facie* een schending van de Richtlijn 96/71/EG, artikel 56 van het VWEU of artikel 2, 14° van het koninklijk besluit van 9 juni 1999.

3.3.2.4. De Raad merkt op dat de rechten van verdediging, waaronder het recht om te worden gehoord, een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu kan, gelet op de voorliggende stukken van de RSZ, verzoeker op het eerste zicht niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing zijn standpunt omtrent zijn verblijfssituatie in Portugal en zijn tewerkstelling in België niet kenbaar heeft kunnen maken tegenover de Belgische overheidsinstanties. De RSZ had bovendien ook reeds kennis van het A1 formulier van verzoeker en de aangifte in het Limosa systeem. Verzoeker kan op het eerste zicht niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat hij niet in de mogelijkheid was om stukken voor te leggen ter staving van het volgens hem regulier karakter van zijn tewerkstelling in België. Minstens blijkt, gelet op hetgeen voorafgaat, niet dat verzoeker in dit verband nog bijkomende stukken had kunnen voorleggen die van aard waren afbreuk te kunnen doen aan de determinerende vaststellingen die hebben geleid tot de bestreden beslissing.

Een schending van de rechten van verdediging blijkt *prima facie* niet.

3.3.2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt een sociaal en familiaal leven te hebben in Portugal.

Verzoeker verklaarde evenwel zelf aan de Belgische overheidsinstanties dat hij in het verleden weliswaar verblijfsgerechtigd was in Portugal maar sinds zes jaar al niet meer, en dat hij sinds 2014 opnieuw in Brazilië verbleef om pas in november 2018 terug te keren naar Europa. Hij stelde in november 2018 slechts enkele dagen in Portugal te hebben verbleven. Gelet op deze langdurige afwezigheid in Portugal komt het verzoeker toe met concrete elementen aan te tonen dat er actueel dan nog sprake is van een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven in dit land.

De voorliggende stukken wijzen er niet op dat verzoeker actueel nog gezins- of familieleden heeft die op het Schengengrondgebied verblijven. Verzoeker toont aan de hand van zijn uiteenzetting en de voorgelegde stukken evenmin aan dat hij voor het overige bepaalde sociale banden heeft opgebouwd in België dan wel Portugal die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63). Verzoeker overtuigt dus niet dat hij *in casu* zich actueel kan beroepen op een privé- en/of familie- en gezinsleven in Portugal, of in België of enige andere lidstaat, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen. Een verder onderzoek of een belangenafweging dringt zich in deze situatie niet op.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.3.2.6. De bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers “*een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden*” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar bij de bespreking van het vorige onderdeel van het middel reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en dat uit deze verdragsbepaling geen recht op verblijf voor verzoeker kan afgeleid worden, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

3.3.2.7. De Raad wijst er verder op dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, *Maaouia/Frankrijk*; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409), zodat een schending van deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Hetzelfde geldt waar verzoeker zich in het kader van de huidige procedure beroept op de zogenaamde Salduz wetgeving, die handelt over de strafprocedure.

3.3.2.8. De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad *prima facie* ook niet toe te concluderen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat gediend is met een correcte toepassing van de verblijfwetgeving, zodat evenmin een ernstig middel ontleend aan het proportionaliteitsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.3.2.9. De uiteenzetting van verzoeker laat ten slotte op het eerste zicht ook niet toe vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend. Hij toont *prima facie* niet aan dat verweerder door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn.

3.3.2.10. Het enig middel is niet ernstig.

3.3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

I. CORNELIS